

Sygn. akt IV U 370/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Małgorzata Wierzbicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2016r. w S.

odwołania E. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 23 lutego 2015 r. Nr (...)

w sprawie E. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy od wcześniejszej daty

oraz wniosku E. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

I. oddala odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 23 lutego 2015 r.;

II. wniosek ubezpieczonego E. M. z dnia 16 grudnia 2014 r. zatytułowany jako pozew o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową przekazuje Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. do rozpoznania.

Sygn. akt IV U 370/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 lutego 2015r. Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyznał ubezpieczonemu E. M. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji od 1 stycznia 2015r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, do 30 listopada 2017r.

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony E. M., kwestionując datę początkową przyznania prawa do świadczenia rentowego i wnosząc o przyznanie renty od dnia 16 listopada 2014r. (odwołanie, k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując, że prawo do renty zostało przyznane od miesiąca zgłoszenia wniosku o świadczenie zgodnie z art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (odpowieź organu rentowego na odwołanie, k. 7-8 akt sprawy).

W dniu 17 grudnia 2014r. ubezpieczony wniósł do Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pismo zatytułowane „pозew o uznanie choroby zawodowej jako powód całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji”, wnosząc o uznanie choroby zawodowej boreliozy jako przyczyny całkowitej niezdolności do pracy (pозew, k. 2-3 akt sprawy o sygn. IV U 563/14).

W odpowiedzi na pозew organ rentowy wniósł o odrzucenie pоwódzтва, podnosząc, że wskazane przez ubezpieczonego orzeczenie Komisji Lekarskiej nie jest decyzją, a zatem odwołanie od niego nie przysługuje. Ponadto podniesiono, iż wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy E. M. był rozpatrywany przez Oddział ZUS w B. (odpowieź organu rentowego na pозew, k. 24-15).

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2015r. Sąd Okręgowy w Siedlcach połączył sprawę o sygn. akt IV U 519/15 (o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową) do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. akt IV U 370/15 (o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy od wcześniejszej daty), które były w dalszym ciągu prowadzone pod sygn. akt IV U 370/15.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 września 2014r. ubezpieczony E. M. wystąpił do organu rentowego o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 7 października 2014r. stwierdził brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego, jednocześnie uznając wnioskodawcę za całkowicie niezdolnego do pracy i niezdolnego do samodzielnej egzystencji. Następnie orzeczeniem Komisji Lekarskiej z dnia 12 listopada 2014r. ustalono brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. Stwierdzono przy tym, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy do 30 listopada 2017r., a jako datę powstania całkowitej niezdolności do pracy wskazano 16 października 2013r. Orzeciono również, że całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z chorobą zawodową. Ponadto Komisja Lekarska uznała wnioskodawcę za niezdolnego do samodzielnej egzystencji do 30 listopada 2017r., a niezdolność do samodzielnej egzystencji nie pozostaje w związku z chorobą zawodową. Decyzją z dnia 18 listopada 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia chorobowego i ubezpieczenia wypadkowego. Ubezpieczony nie wniósł odwołania od w/w decyzji, która stała się prawomocna.

Ubezpieczony E. M. w dniu 22 stycznia 2015r. wniósł do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z tzw. ogólnego stanu zdrowia. W aktach organu rentowego znajduje się podanie o uznanie daty złożenia wniosku o świadczenie rehabilitacyjne jako daty złożenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy, które jednak nie zostało podpisane przez wnioskodawcę (podanie, k. 28 akt rentowych za wnioskiem z dnia 22.01.2015r.). Wniosek o rentę został złożony po dacie uprawnomocnienia się decyzji odmawiającej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Decyzją z dnia 23 lutego 2015r. organ rentowy przyznał E. M. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji od 1 stycznia 2015r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, do 30 listopada 2017r. (decyzja z 23.02.2015r., k. 47 akt rentowych za wnioskiem z dnia 22.01.2015r.).

Ubezpieczony E. M. dnia 19 grudnia 2014 r. złożył do Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pозew „o uznanie choroby zawodowej jako powód całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji”. Precyzując roszczenie ubezpieczony wskazał, że wnosi o zmianę orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12.11.2014r. w ten sposób, że w pkt 1 ppkt 2 zdanie 3 w obecnym brzmieniu „całkowita niezdolność do pracy

nie pozostaje w związku z chorobą zawodową” na „całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku z chorobą zawodową”, jak również w pkt 1 ppkt 3 zdanie 3 w obecnym brzmieniu „niezdolność do samodzielnej egzystencji nie pozostaje w związku z chorobą zawodową” na „niezdolność do samodzielnej egzystencji pozostaje w związku z chorobą zawodową” (k. 24 akt sprawy o sygn. IV U 563/14). Postanowieniem z dnia 13 stycznia 2015r. Sąd Rejonowy uznał się niewłaściwym i sprawę przekazał według właściwości do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. uznając wskazany pozew jako wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Zażalenie wnioskodawcy E. M. na w/w postanowienie zostało oddalone postanowieniem z dnia 6 marca 2015 r. w sprawie IV Uz 2/15 przez Sąd Okręgowy w Siedlcach. Wniosek ubezpieczonego zatytułowany jako „pozew” został przekazany do organu rentowego celem wydania stosownej decyzji w przedmiocie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, czego właściwy Oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie uczynił, lecz ponownie przekazał akta do Sądu, wnosząc o odrzucenie powództwa.

Decyzją z dnia 3 stycznia 2005r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w S. stwierdził u E. M. chorobę zawodową – boreliozę.

Sąd zważył, co następuje:

Nie zasługiwało na uwzględnienie odwołanie ubezpieczonego E. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 23 lutego 2015r. w zakresie ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od wcześniejszej daty, tj. od dnia 16 listopada 2014r., co skutkowało jego oddaleniem.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r. poz. 748) świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. W niniejszej sprawie organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 23 lutego 2015r. prawidłowo ustalił prawo ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy z tzw. ogólnego stanu zdrowia od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o powyższe świadczenie, tj. od dnia 1 stycznia 2015r. Brak było przy tym podstaw do uwzględnienia wniosku ubezpieczonego o przyznanie prawa do renty od dnia 16 listopada 2014r.

Stosownie do treści § 34 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r. Nr 237, poz. 1412) w razie odmowy prawa do świadczenia, o którego przyznanie zainteresowany zgłosił wniosek, organ rentowy informuje zainteresowanego o możliwości ubiegania się o inne świadczenie lub świadczenie ustalane przez organ rentowy na podstawie odrębnych przepisów, jeżeli z akt sprawy wynika, że miały do niego prawo. Jeżeli zgłoszenie wniosku o inne świadczenie na warunkach określonych w ust. 1 nastąpi przed dniem, w którym decyzja odmowna stała się prawomocna, za datę zgłoszenia tego wniosku przyjmuje się datę zgłoszenia poprzedniego wniosku, jeżeli zainteresowany tego żąda (§ 34 ust. 2 w/w rozporządzenia). Podkreślenia wymaga, że żądanie uznania daty złożenia wniosku o świadczenie rehabilitacyjne jako daty złożenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy nie zostało podpisane przez ubezpieczonego. Niemniej jednak niezależnie od powyższego brak było podstaw do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy od daty wcześniejszej, gdyż wniosek o rentę został złożony po uprawomocnieniu się decyzji z dnia 18 listopada 2014r. odmawiającej ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Wobec powyższego, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Przechodząc do kwestii pisma ubezpieczonego z dnia 16 grudnia 2014r. zatytułowanego jako „pozew o uznanie choroby zawodowej jako powód całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji”, Sąd uznał, iż pismo to faktycznie stanowi wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, czyli boreliozą. Orzeczenie Komisji Lekarskiej z dnia 12 listopada 2014r., na które powołuje się wnioskodawca wskazywało, że jest całkowicie niezdolny do pracy, z tym że niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową. E. M. kwestionował orzeczenie Komisji Lekarskiej w tym zakresie, żądając uznania go za całkowicie niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową i przyznania mu świadczenia rentowego z tego tytułu. Pismo określone jako pozew

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych zostało wniesione do Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, a następnie przekazano je do organu rentowego celem rozpoznania pod kątem prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie wydał jednak stosownej decyzji, ponownie przekazując sprawę do Sądu i wnosząc o odrzucenie powództwa.

W ocenie Sądu, niewątpliwie brak jest podstaw prawnych do odrzucenia powództwa, zaś – stosownie do treści art. 476 § 2 kpc – przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych. Organ rentowy nie nadał wnioskowi prawidłowego biegu, bowiem nie wydał decyzji co do prawa ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, tym samym wnioskodawca nie mógł skorzystać z przysługującego mu uprawnienia do złożenia odwołania od decyzji organu rentowego. Wobec powyższego Sąd uznał, że pismo ubezpieczonego z dnia 16 grudnia 2014r. zatytułowane jako pozew należy taktować jako wniosek o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Bezsprzecznie jest to wniosek dotychczas nierozpoznany przez organ rentowy, bowiem decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 23 lutego 2015r. dotyczy tylko prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tzw. ogólnego stanu zdrowia, nie odnosi się zaś do świadczenia w związku z chorobą zawodową. Co za tym idzie, wniosek ubezpieczonego o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, na podstawie art. 477¹⁰ § 2 kpc, podlegał przekazaniu organowi rentowemu do rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.